

tusministeren, der kommer med det. Jeg er godt tilfreds med, at det er saadan, fordi det viser, at det i Virkeligheden er en Skolesag, hvorom det drejer sig ved Spørgsmaalet om, hvorvidt der rundt omkring i Skolerne, hvor der er Trang til det, kan gives de Børn, der paa Grund af Forholdene i Hjemmet eller maaske paa Grund af Afstanden mellem Skolen og Hjemmet trænge dertil, Mad i den Tid, i hvilken de skulle være i Skolen. Det viser, at det i Virkeligheden ikke er et Fattigspørgsmaal, ikke et Spørgsmaal om at afhjælpe en Trang, saadan som naar man i Almindelighed afhjælper en Trang under Afgørelse af Spørgsmaalet: Fattighjælp, men at det er et Spørgsmaal, der virkelig interesserer Skolen som Skolesag, at Børnene, som komme i Skolen, ikke alene sidde i varme og hyggelige Skolelokaler, men at de ogsaa, naar de ere i Skolen og skulle deltage i Skolens Undervisning, ikke sidde der som sultne eller mindre vel ernærede. Jeg er ogsaa godt tilfreds med den Form, hvorunder Spørgsmaalet her er foreslaaet løst, for det er nemlig klart, at for i det hele taget at kunne faa noget ud af denne Sag om Skolebespisning, er det nødvendigt, at der i Befolkningen er baade Interesse for den og som Følge deraf ogsaa Forstaaelse af Skolebespisningens Betydning.

Og netop set ud fra denne Betragtning, at det er en Skolesag, og at den som Følge deraf hører under Kultusministeriet, er det i endnu højere Grad nødvendigt, at der omkring i Befolkningen mellem dem, som Sagen i første Instans berører, altsaa Forældrene, hvis Børn gaa i Skole, en Forstaaelse af, at det er en Skolesag; og netop derfor er det nødvendigt, at der ogsaa er en virkelig Interesse for og Forstaaelse af Sagens Betydning. Hvis det var saadan, at det kun drejede sig om at afhjælpe en Slags Fattignød, en Nød, som var en Følge af Fattigdom, saa kunde man jo sige: Ja, det kunne vi ligefrem paalægge Kommunalbestyrelserne, ligesom man ellers, naar der er Trang til det, paalægger dem at yde Fattighjælp. Men da det ikke er saaledes, da det er saaledes, at det skal og bør ses ud fra den Betragtning, at det er en Skolesag, saa

er det nødvendigt, at der for denne Sags heldige Løsnings Skyld er Interesse for og Forstaaelse af Sagens Betydning omkring i Befolkningen. Og saadan som Lovforslaget er formet, er det jo noget, som siger sig selv, at der intetsteds vil komme Skolebespisning i Stand, uden at der i Befolkningen er virkelig Interesse for den. Denne Interesse skal jo nemlig efter Lovforslagets Paragraffer og da navnlig efter dets § 2 ikke alene give sig Udslag deri, at de paagældende ville lade deres Børn faa Lov til at tage Del i Skolebespisningen. Denne Interesse hører jo ogsaa til; vi ville ikke gaa til det Skridt at tvinge alle Børn til at deltage i Skolebespisningen, og den første Interesse, der maa være til Stede, er altsaa den, at Forældrene virkelig ville tillade deres Børn at deltage i Skolebespisningen. Men yderligere skal Interessen for Sagen være saa meget større, at der virkelig fra privat Side er Offervillighed til Stede, idet § 2 siger, at det er Kommunalbestyrelserne tilladt, hvor der ad privat Vej — vel nærmest gennem Foreninger — er sat et Foretagende i Gang til Skolebespisning, at yde et Tilskud, for saa vidt det ikke er mere, end hvad der svarer til, hvad der ydes ad privat Vej, og dette kan Kommunalbestyrelsen gøre uden Amdtsraadets Samtykke. Navnlig den sidste Bestemmelse, at det skal være saadan, at der i Forvejen fra privat Side skal være sat et Foretagende i Gang, er et yderligere Vidnesbyrd om, at der fra de vedkommendes Side, som i det hele taget skulle nyde Gavn af Skolebespisningen, kræves Interesse for Sagen. Og dette, at det er Kultusministeren, som kommer med Lovforslaget, til Trods for, at der realiter, naar man blot ser paa selve Paragrafferne, kun findes Bestemmelser, som kunne siges at vedrøre Kommunalbestyrelserne og Fattiglovgivningen, vil, haaber jeg, rundt omkring i Landet ogsaa blive taget som et Vidnesbyrd om, at dette er et Spørgsmaal, som vi ikke kunne lade ligge hen, saa at man, hvor der er en Trang til det, fordi vedkommende Forældre ere for fattige til at give deres Børn Mad med i Skolen, nøjes med at sige: Det kunne vi afhjælpe ved vor almindelige Fattiglovgivning. Dette er et Spørgsmaal, som vi ikke kunne affinde